

RAPPORT

Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen
Aktivitetsrapport (december 2005 - december 2008)

INDHOLD

Forord.....	3
1. Indledning.....	3
2. Nye udviklinger: SIS II	5
2.1 Overgangen fra SIS 1+ til SIS II	7
2.2 Udvidelse af Schengenområdet	8
3. Tilsynsarbejde.....	11
3.1 Artikel 99-inspektion.....	11
3.2 Undersøgelse vedrørende artikel 111	13
3.3 Opfølgning af artikel 96-inspektionen.....	17
4. Udtalelser fra Den Fælles Tilsynsmyndighed	20
4.1 Fortolkning af Schengenkonventionens artikel 111	20
4.2 Udtalelser om gennemførelsen af artikel 102A (SCHAC 2501/07)/ SCHAC 2504/08	23
4.3 Udtalelse om implementeringen af en mailserver, der overfører Sirenemeddelelser til et centralt punkt i C.SIS-lokalerne (SCHAC 2502/07)	26
4.4 Udtalelse om udkastet til gennemførelsesforanstaltninger, herunder Sirenehåndbogen, for anden generation af Schengeninformationssystemet (SCHAC 2503/07).....	27
4.5 Udtalelse om principperne for samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder på grundlag af Schengenkonventionen	30
4.6 Udtalelse om Schengeninformationssystemet og voldelige uromagere 08/10.....	32
5. De registreredes rettigheder.....	34
6. Fremtiden for det fælles tilsyn.....	36
7. Medlemmer af Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen	38
8. Observatører i Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen	40

Forord

Schengenområdet kan betragtes som et vigtigt resultat i indsatsen for at skabe et område med åbne grænser i Europa. Alle personer i dette område er direkte berørt af spørgsmålene om deres sikkerhed og respekten for privatlivets fred og deres rettigheder, herunder retten til beskyttelse af deres personoplysninger.

Alle de nationale databeskyttelsesmyndigheder, der samarbejder i Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen, har vist, at de er fast besluttede på at beskytte privatlivets fred i forbindelse med den enorme mængde personoplysninger, der behandles i Schengeninformationssystemet. I denne treårsperiode (december 2005 - december 2008) har vi fokuseret på en korrekt fortolkning af Schengenkonventionen og vurderet, om Schengenstaterne har gennemført denne retlige ramme hensigtsmæssigt og på en harmoniseret måde.

Schengenstaterne har det fælles mål at sikre personer et højt sikkerhedsniveau ved hjælp af specifik grænsekontrol og andre former for kontrol i Schengenområdet, og de har også udformet forskellige nye politikker vedrørende indrejsekontrol og bekæmpelse af grov kriminalitet. Denne nye udvikling har fået de nationale databeskyttelsesmyndigheder til at forbedre deres samarbejde og indføre benchmarking af bedste praksis. FTM har udtrykt bekymring over denne nye udvikling på visse områder.

Vi står nu over for to store udfordringer, nemlig udvidelsen af Schengenområdet, der øger behovet for bedre harmonisering mellem alle Schengenstaterne, og udviklingen af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II), herunder den komplekse migrering fra det nuværende system til det nye.

Denne rapport viser også det arbejde, som alle de nationale databeskyttelsesmyndigheder har udført, og sekretariatets glimrende bidrag til at fremme en bedre indbyrdes harmonisering og forståelse. Vor største udfordring er stadig at reagere på udviklingen inden for alle aspekter af bekæmpelse af kriminalitet og ulovlig indvandring, inden for fremme af et europæisk rum for retfærdighed og inden for forbedring af sikkerhedsniveauet for alle ved at opdage risici for terrorisme og grov kriminalitet og at finde den rette balance mellem sikkerhed og privatlivets fred.

George de LA LOYERE

Formand for Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen

1. INDLEDNING

Den Europæiske Unions borgere kan frit rejse fra et land til et andet. Selv om denne ret stammer fra EU's start, har afskaffelsen af de indre grænser i EU i kraft af Schengenaf-talen gjort denne ret til en realitet og givet større bevægelsesfrihed som et privilegium for EU's borgere. Det er klart, at der måtte findes en passende erstatning for disse grænser for at sikre, at EU kunne forblive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Afskaffelsen af én beskyttelsesordning medførte, at der blev indført en anden - Schengeninformationssystemet - til behandling af personoplysninger for at bevare den offentlige orden og sikkerhed, herunder også statens sikkerhed, på Schengenstaternes område og sikre anvendelsen af konventionens bestemmelser om persontrafik inden for dette område ved hjælp af de oplysninger, der videregives via dette system. Det er formentlig rimeligt at sige, at Schengeninformationssystemet var forgængeren for alle nuværende og fremtidige store EU-informationssystemer, der skaber et dataovervågningsnet i EU. Det seneste eksempel, nemlig de systemer, der er indført ved Prüm-aftalen, afspejler i vid udstrækning Schengeninformationssystemets udformning og funktioner, selv om de i princippet fokuserer på EU's borgere. Der er for nylig blevet vedtaget mange foranstaltninger for at lette udvekslingen af oplysninger uden den nødvendige vurdering af de eksisterende systemer og af den mulige virkning på beskyttelsen af det enkelte menneskes rettigheder - ikke blot retten til privatlivets fred og retten til databeskyttelse, men også den frie bevægelighed for personer og princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Med Schengenkonventionen blev Den Fælles Tilsynsmyndighed oprettet, et uafhængigt organ, der skal overvåge den centrale del af Schengeninformationssystemet, undersøge eventuelle vanskeligheder med anvendelse eller fortolkning i forbindelse med systemets drift og sikre, at systemet er i overensstemmelse med de relevante bestemmelser om databeskyttelse.

Denne aktivitetsrapport, der er den ottende fra Den Fælles Tilsynsmyndighed, giver en oversigt over dennes engagement og inddragelse i udviklingen af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II), dens rolle under udvidelsesprocessen og dens initiativer til fælles aktiviteter med de nationale databeskyttelsesmyndigheder til sikring af, at personoplysninger, der optages i SIS med henblik på indberetninger i henhold til artikel 99 i Schengenkonventionen, er i overensstemmelse med reglerne, herunder rapporten om undersøgelsen af gennemførelsen af artikel 111 i Schengenkonventionen.

Rapporten omtaler også Den Fælles Tilsynsmyndigheds aktiviteter i forbindelse med klager fra enkeltpersoner, dens udtalelser om forskellige databeskyttelsesspørgsmål og fremtidsudsigterne for det fælles tilsyn med SIS.

2. NYE UDVIKLINGER: SIS II

Den Fælles Tilsynsmyndighed, som har været stærkt involveret i overvågningen af udviklingen af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II), har givet vejledning og bistand til EU-institutionerne med henblik på at sikre, at SIS II er i overensstemmelse med de nødvendige databeskyttelsesstandarder. I september 2006 afgav Den Fælles Tilsynsmyndighed udtalelse om det foreslåede retsgrundlag for SIS II.

Den Fælles Tilsynsmyndigheds bidrag til udviklingen af SIS II går tilbage til 2004. I sin udtalelse af 19. maj 2004 om den fremtidige udvikling af SIS II nævnte Den Fælles Tilsynsmyndighed nogle principielle problemer og de foranstaltninger, der burde træffes. I oktober 2005 afgav Den Fælles Tilsynsmyndighed udtalelse om det foreslåede retsgrundlag for SIS II på grundlag af et udkast til forordning¹ og et udkast til afgørelse², hvori den systematisk evaluerede systemets nye arkitektur i relation til den nuværende og den foreslåede nye databeskyttelsesramme. Den Fælles Tilsynsmyndighed fremsatte mange detaljerede bemærkninger og forslag til forbedring af udkastene til retsakter. Siden da er de nye forslag til retsgrundlag for SIS II til stadighed blevet drøftet i Rådet og Europa-Parlamentet, hvilket har ført til mange ændringer af de oprindelige forslag. Den Fælles Tilsynsmyndighed har behandlet nogle vigtige spørgsmål i forbindelse med de reviderede forslag fra det finske formandskab¹ af 27. juli 2006 om oprettelse, drift og brug af SIS II. Den har herved bidraget til at forbedre retsgrundlaget set ud fra et databeskyttelsessynspunkt. Den Fælles Tilsynsmyndighed hilste det i sin udtalelse velkommen, at SIS II's rolle begrænses til dets kompenserende rolle, da dette synes at være et vigtigt skridt i retning af at begrænse formålet med SIS II som anbefalet af Den Fælles Tilsynsmyndighed. Den understregede, at de tilsigtede tekniske krav, der skal udvikles for SIS II, under hensyn til deres virkning for den enkelte aldrig må reducere databeskyttelsesniveauet.

Den Fælles Tilsynsmyndighed understregede sit stærke ønske om at være inddraget under overgangsperioden, især i lyset af oprettelsen af forvaltningsmyndigheden. Den tog nogle betænkeligheder op med hensyn til anvendelsen af biometriske data i SIS II og hilste visse begrænsninger i anvendelsen af sådanne data velkommen, idet den anførte, at biometriske data kun kan betragtes som et yderligere redskab til at kontrollere den pågældende persons identitet, hvis de tekniske kvalitetskrav, der skal udvikles, er tilstrækkelige og indeholder den nødvendige beskyttelse.

Ubetinget anvendelse af biometri til identifikationsformål vil utvivlsomt medføre, at et stigende antal myndigheder anvender denne funktionalitet til forskellige formål. Sådanne "funktionsskred" bør

¹ KOM (2005) 236, 2005/0106 (COD).

² KOM (2005) 230, 2005/0103 (COD).

forhindres bl.a. under hensyn til ønsket om interoperabilitet mellem SIS II, VIS og Eurodac. Den Fælles Tilsynsmyndighed foreslog i sin udtalelse, at der tilføjes en bestemmelse i forslagene om, at anvendelsen af biometri til at identificere en person skal være strengt begrænset til formålene med indberetningerne. Den Fælles Tilsynsmyndighed konkluderede, at biometriske data (fingeraftryk), der behandles i SIS II, kun bør anvendes til at kontrollere den pågældendes identitet, dvs. kun til formålet med indberetningerne, og ikke udvides til andre identifikationssøgninger. Den tekniske udvikling, der skal gøres brug af ved "en-til-mange"-sammenligning, bør på grund af fingeraftryks iboende karakter ikke blot være af højeste standard, men også omfatte en klagemulighed for den enkelte. Desuden bør anvendelsen af denne sammenligning ikke være en mulighed, der udelukkende vælges af tekniske årsager, men også kræve en vurdering af nødvendighed og proportionalitet i betragtning af den virkning, som den vil have for den enkeltes rettigheder. Den Fælles Tilsynsmyndighed understregede, at mekanismerne skal sikre, at dataene er korrekte og behandlingen lovlig for at beskytte borgernes rettigheder. Den Fælles Tilsynsmyndighed foreslog også, at teksterne til forslagene ændres således, at tvister mellem medlemsstaterne omfattes af det relevante samordnede tilsyn med SIS II.

Allerede før begyndelsen af drøftelserne om SIS II så det ud til, at der var et stærkt ønske om at give Europol og Eurojust adgang til nogle specifikke indberetninger, der kunne være nyttige til udførelse af deres opgaver. Den Fælles Tilsynsmyndighed har i alle sine udtalelser advaret om, at denne adgang ikke bør føre til, at disse organisationer rutinemæssigt får adgang. De indberetninger, som de er berettiget til at få adgang til, indeholder ikke nødvendigvis oplysninger, som falder ind under Europols og Eurojusts mål.

Forordning (EF) nr. 1987/2006, Rådets afgørelse 2007/533/RIA om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) og forordning (EF) nr. 1986/2006 om adgang til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer blev vedtaget og udgør retsgrundlaget for SIS II-aktiviteterne samt fastlægger reglerne for databeskyttelsen og databeskyttelsestilsynet.

¹ 5709/9/06 og 5710/5/06.

2.1 Overgangen fra SIS 1+ til SIS II

Da antallet af medlemsstater af Den Europæiske Union efter EU's udvidelse blev meget større, blev det klart, at SIS måtte udformes således, at det kunne håndtere over dobbelt så mange medlemsstater som det nuværende SIS. Samtidig blev Den Fælles Tilsynsmyndighed opmærksom på spørgsmålet om overførsel af data fra SIS 1+ til SIS II og det forberedende arbejde. Det var på dette stadium vigtigt at sikre, at vigtige databeskyttelsesprincipper (dataenes integritet, dataenes fortrolighed, formålet) blev overholdt under overførslen af data fra et system til et andet.

Den 19. april 2006 modtog Den Fælles Tilsynsmyndighed en anmodning fra formanden for Artikel 36-Udvalget om, at de foreslåede regler for udarbejdelsen af en SIS 1+-testdatabase til forberedelse af overgangen fra SIS 1+ til SIS II blev taget op til fornyet overvejelse.

Selv om Den Fælles Tilsynsmyndighed fuldt ud støtter oprettelsen af testdatabase for SIS II, bemærkede den i udtalelse 06-05, at datafelterne i forslaget ved et tilfælde kunne give oplysninger om virkelige personer, og at der derfor burde anvendes yderligere sikkerhedsforanstaltninger. Den Fælles Tilsynsmyndighed fremhævede også i sin udtalelse, at anvendelsen af personoplysninger som testdata under udviklingen af informationssystemer indebærer en række risici. Der er almindelig enighed om, at udformningen af testdata til et informationssystem som SIS II bør ske efter princippet om privatlivsbeskyttende datamigrering: udvikling af nøjagtige modeller uden adgang til præcise oplysninger i individuelle datasæt, således at konflikten mellem privatlivets fred og datamigrering løses. Anonymiseringsteknikker bør gøre det muligt at anvende datasæt uden at afsløre identitet. Tilsynsmyndigheden bemærkede, at privatlivsbeskyttende datamigrering bør indebære, at personoplysninger kan beskyttes ved at blive scramblet eller randomiseret, før de bliver meddelt. Ved at anvende en specifik teknik kan der udformes meget nøjagtige datamodeller uden at afsløre personoplysninger. Den Fælles Tilsynsmyndighed bemærkede, at det i forbindelse med forelæggelsen af forslaget blev erkendt, at der i de testdata, der skal produceres, er mulighed for, at reelle data afsløres. Da navnefelterne (fornavn og efternavn) i henhold til forslaget forbliver uændrede, og der kun foretages indbyrdes udskiftninger mellem datasæt af samme slags, er der stor risiko for, at personer kan identificeres. I erkendelse af denne risiko blev der i forslaget indført nogle ekstra proceduremæssige foranstaltninger for at begrænse anvendelsen af testdatabase.

Disse foranstaltninger vil dog aldrig kunne hindre afsløring over for tredjemand. Den Fælles Tilsynsmyndighed støttede de ekstra foranstaltninger som en generel ekstrabeskyttelse, men anførte, at de ikke kunne ændre ved nødvendigheden af, at testdataene gøres fuldstændig anonyme. Den fremsatte også en række henstillinger vedrørende udvikling af særlige sikkerhedspolitikker, undgåelse af at anvende følsomme data i testmiljøer, anonymiseringsmetoden, logning af adgangen til testdata, sikring

af revisionsspor også for Den Fælles Tilsynsmyndighed, og tidsfrister for brugen af denne testdatabase.

I april 2008 forelagde Kommissionen et forslag til Rådets forordning og et forslag til Rådets afgørelse om overgang fra Schengeninformationssystemet (SIS 1+) til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) for at etablere den retlige ramme for overgangen fra SIS 1+ til SIS II. Den 30. juni 2008 arrangerede Europa-Parlamentets Udvalg om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender en rundbordsdiskussion om frihed og sikkerhed i forbindelse med den integrerede forvaltning af EU-grænserne, herunder et møde med overskriften "*SIS II: Hvornår, hvorfor, hvordan?*". Formanden for Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen deltog i arrangementet og bidrog til drøftelserne om databeskyttelseskonsekvenserne af overgangen fra SIS I til SIS II. I oktober 2008 vedtog Rådet afgørelsen og forordningen om overgang fra Schengeninformationssystemet (SIS 1+) til anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II).

2.2 Udvidelse af Schengenområdet

En af de vigtige begivenheder i perioden 2005-2008, der bør nævnes, var udvidelsen af Schengenområdet, hvorved ni nye medlemsstater fik lov at komme med i Schengenområdet, og deres borgere fik mulighed for fuldt ud at nyde friheden til at krydse indre grænser uden at skulle vise pas eller id-kort, bortset fra rejser til Det Forenede Kongerige, Irland og Cypern plus Bulgarien og Rumænien, der først blev medlemmer i 2007. Den lange proces med Schengenevalueringsbesøg og nye besøg varede i to år. Evalueringen gik navnlig ud på at kontrollere, at de nye medlemsstater korrekt og effektivt anvendte de ledsageforanstaltninger, der gør det muligt at ophæve kontrollen ved de indre grænser. Der blev gennemført evalueringsbesøg vedrørende kontrol ved de ydre grænser, visa, databeskyttelse, politisamarbejde og Schengeninformationssystemet.

Udviklingen af SIS II gik ud på at oprette og gennemføre nye funktioner i systemet (styrkelse af sikkerheden og mere effektiv udnyttelse af data) og sætte systemet teknisk i stand til at betjene mere end 18 lande. Forsinkelserne i forbindelse med det nye systems indførelse og de nye medlemsstaters behov for at komme med i systemet så hurtigt som muligt tvang medlemsstaterne til at finde en hurtig alternativ løsning. I december 2006 besluttede Rådet at gennemføre Portugals SISone4ALL-forslag om midlertidigt at integrere ni af de medlemsstater, der blev medlem af Den Europæiske Union i maj 2004, i SIS 1+. Formålet med SISone4all-projektet var at lette processen frem mod ophævelsen af kontrollen ved de indre grænser med de berørte medlemsstater mellem december 2007 og marts 2008. I overensstemmelse med Rådets afgørelse 2007/471/EF af 12. juni 2007 kunne medlemsstaterne indlæse data i SIS og bruge SIS-data fra den 1. september 2007.

Den 21. december 2007 blev Estland, Den Tjekkiske Republik, Litauen, Ungarn, Letland, Malta, Polen, Slovakiet og Slovenien optaget i Schengenområdet. Den 30. marts 2008 blev udvidelsesprocessen afsluttet med ophævelsen af kontrollen ved luftgrænserne mellem disse lande og med de 15 stater, der allerede var med i Schengensystemet.

Selv før udvidelsen var SIS en af de vigtigste og største databaser, der bruges til indvandring og grænsekontrol i EU. Den 1. januar 2007 var der i alt 17 615 945 gyldige indberetninger i SIS.

Efter at de ni nye stater blev optaget i Schengenområdet og begyndte at bruge SIS den 1. januar 2008, steg dette tal til 22 933 370 gyldige indberetninger. I alt steg antallet af gyldige indberetninger med 23 % i denne periode. Hvis man sammenligner statistikkerne pr. 1. januar 2008 med 2007¹, fandt den største stigning i indberetninger med personoplysninger sted inden for ID (udstedte dokumenter), hvor tallet steg fra 13 752 947 til 17 876 227 (23 %). Statistikkerne ser således ud (efter artikel i Schengenkonventionen):

Art. 95 (begæret anholdt/udlevering)	+ 16 %
Art. 96 (uønsket udlænding)	- 7,4 %
Art. 97 (voksen forsvunden person)	+ 14 %
Art. 97 (mindreårig forsvunden person)	+ 6,8 %
Art. 98 (lokalisering)	+ 22 %
Art. 99, stk. 2 (kontrol/observation)	- 5 %
Art. 99, stk. 3 (kontrol/observation)	- 22 %

Det begrænsede antal indberetninger om uønskede udlændinge kan forklares med det enkle forhold, at borgerne i de nye medlemsstater på grund af tiltrædelsen af EU blev EU-borgere, og indberetningerne om disse personer skulle derfor være slettet i systemet. Med henblik herpå var Den Fælles Tilsynsmyndigheds initiativ til opfølgning af undersøgelsen af artikel 96 relevant, og resultaterne var tilfredsstillende. I de modtagne svar blev der ikke meldt om nogen tilfælde af behandling af EU-borgeres data i henhold til artikel 96. På grund af det lave antal modtagne svar er det imidlertid klart, at dette arbejde skal gøres i alle Schengenstaterne.

Udvidelsen betød også en stigning i antallet af medlemmer af Den Fælles Tilsynsmyndighed. Disse nye medlemmer havde allerede deltaget som observatører i Den Fælles Tilsynsmyndigheds arbejde og havde derved indsamlet en omfattende viden som forberedelse til deres nye opgaver og

¹ 5441/08 af 30. januar 2008; 6178/07 af 13. februar 2007.

pligter. Ved at give denne observatørstatus spillede Den Fælles Tilsynsmyndighed en vigtig rolle med hensyn til at øge de fremtidige medlemmers bevidsthed og indsigt og afgive udtalelser og rådgive om spørgsmål fra observatørerne vedrørende forskellige fortolkninger af bestemmelserne i Schengenkonventionen.

Samtidig var de nye medlemmers erfaringer, som de høstede gennem den lange forberedelses- og evalueringsproces (deltagelse i det forberedende arbejde med henblik på den nationale SIS-lovgivning, forudgående revisioner af it-systemer, rådgivende arbejde med de kompetente institutioner, informationskampagner om den enkeltes rettigheder i SIS, tilsynsarbejde på konsulater, politimyndigheder osv.), af stor betydning for de såkaldte "gamle medlemmer" af Den Fælles Tilsynsmyndighed.

Alt dette er af stor værdi for det fælles koordinerede arbejde til støtte for en effektiv beskyttelse af den enkeltes rettigheder og frihedsrettigheder og det fremtidige tilsyn med SIS II.

3. TILSYNSARBEJDE

Ifølge artikel 115, stk. 3, i Schengenkonventionen har Den Fælles Tilsynsmyndighed ligeledes kompetence til at undersøge de anvendelses- eller fortolkningsproblemer, der måtte opstå under driften af Schengeninformationssystemet, til at undersøge problemer i forbindelse med de nationale tilsynsmyndigheders uafhængige kontrol eller udøvelsen af deres ret til at få adgang til systemet og til at udarbejde harmoniserede forslag til fælles løsninger af problemer. For at gennemføre denne bestemmelse i konventionen i praksis valgte Den Fælles Tilsynsmyndighed at foretage inspektioner på nationalt niveau. Den indlysende praktiske nytte af sådanne aktiviteter er, at der opnås indsigt i og viden om, hvordan Schengenstaterne gennemfører og anvender artiklerne i Schengenkonventionen, og et overblik over praktiske problemer, der kan opstå under gennemførelsen.

3.1 Artikel 99-inspektion

En af de væsentlige karakteristika ved Schengeninformationssystemet er det delte ansvar for anvendelsen af systemet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i Schengenkonventionen og i de nationale love. Det er rimeligt at sige, at Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen var den første tilsynsmyndighed, der fremmede fælles samordnede tilsynsaktiviteter på retshåndhævelsesområdet for så vidt angår inspektion af store databaser. Denne nye tilgang til tilsynsrollen var da også vellykket og gav inspiration til det fremtidige samordnede tilsyn. Dette system af undersøgelser ydede et betydeligt bidrag til harmoniseringen af gennemførelsen af Schengenkonventionen og anvendelsen af SIS.

Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen anmodede i juni 2006 de nationale databeskyttelsesmyndigheder om at undersøge de artikel 99-indberetninger, som deres kompetente myndigheder foretager i Schengeninformationssystemet (SIS).

Dette var den anden undersøgelse, som Den Fælles Tilsynsmyndighed har iværksat om anvendelsen af en bestemt artikel i Schengenkonventionen (*jf. undersøgelsen vedrørende artikel 96 i 2005*). Ofte viste resultaterne, at der er forskelle mellem Schengenstaterne, hvilket gav Den Fælles Tilsynsmyndighed mulighed for at drage nogle konklusioner og anbefale de nødvendige foranstaltninger.

Formålet med undersøgelsen var at sikre, at artikel 99-data blev behandlet i overensstemmelse med artikel 99 og databeskyttelsesprincipperne i Schengenkonventionen, Sirenehåndbogen og gældende

national lovgivning. Undersøgelsesmetoden gav Den Fælles Tilsynsmyndighed mulighed for at vurdere, om der var fortolkningsproblemer med hensyn til anvendelsen af artikel 99.

Med henblik herpå udarbejdede Den Fælles Tilsynsmyndighed en enkel undersøgelsesmetode, der skulle bruges på samme måde af alle nationale databeskyttelsesmyndigheder. Der blev udarbejdet et omfattende spørgeskema. Dette spørgeskema tog sigte på at give et overblik over den relevante nationale lovgivning i Schengenstaterne og at kontrollere, at alle nødvendige procedurer var på plads, så de myndigheder, der er ansvarlige for indberetningerne, kunne opfylde databeskyttelseskravene. Det indeholdt også specifikke spørgsmål for at finde ud af, om indberetningerne blev foretaget i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 99, og om de blev opbevaret i SIS i overensstemmelse med Schengenkonventionens bestemmelser.

De nationale databeskyttelsesmyndigheders fælles indsats for at kontrollere de nationale artikel 99-bidrag til SIS i en vis periode under anvendelse af samme inspektionsmodel understregede endnu en gang den fælles interesse i en korrekt anvendelse af SIS. Denne anden fælles aktion var igen en milepæl i samarbejdet mellem de nationale databeskyttelsesmyndigheder i Den Europæiske Union og understregede behovet for at investere i at etablere en ramme for databeskyttelsesinspektioner på de områder, hvor samarbejdet mellem Schengenstaterne fører til behandling af personoplysninger. Samtidig hjalp denne inspektion de nationale databeskyttelsesmyndigheder med at fastslå, på hvilken måde deres land anvender artikel 99-indberetningerne, hvilket utvivlsomt vil have en positiv virkning for disse myndigheders fremtidige aktiviteter.

Under hensyn til resultaterne af artikel 99-inspektionen vedtog Den Fælles Tilsynsmyndighed en række henstillinger: De vigtigste henstillinger omfattede følgende:

- De myndigheder, der har ansvaret for artikel 99-indberetninger, bør udarbejde formelle og skriftlige strukturerede procedurer til sikring af, at artikel 99-oplysninger er korrekte, aktuelle og lovligt indberettet.
- Der er behov for en klar definition af de typer strafbare handlinger, som kan føre til en artikel 99-indberetning. Selv om det nye retsgrundlag for SIS II indeholder det generelle udtryk "alvorlige strafbare handlinger", foreslås det, at der på europæisk plan vedtages en ensartet fortolkning af udtrykket "alvorlig strafbar handling". Listen over de alvorlige strafbare handlinger, som Europol eller Rådets rammeafgørelse om den europæiske arrestordre er kompetent for, kan anvendes til dette formål.

- De relevante nationale myndigheder, der har ansvaret for artikel 99-indberetninger, bør kontrollere og inspicere disse indberetninger hver sjette måned. Der bør fastlægges yderligere retningslinjer.
- Listen over de myndigheder (herunder også de nationale sikkerhedstjenester), som har adgang til artikel 99-indberetninger, bør harmoniseres i alle EU's medlemsstater.
- Hvis det er forskellige myndigheder, der har ansvaret for oplysningernes kvalitet og integritet, bør det sikres, at disse forskellige ansvarsområder organiseres og forbindes på en sådan måde, at oplysningerne til stadighed er korrekte, aktuelle og lovligt indberettede, og at der sikres kontrol med disse oplysninger.
- En indberetning vedrørende kontaktpersoner er ikke tilladt i henhold til artikel 99, stk. 2.
- De nationale databeskyttelsesmyndigheder bør inspicere artikel 99-indberetninger periodisk.

3.2 Undersøgelse vedrørende artikel 111

I oktober 2006 anmodede Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen de nationale databeskyttelsesmyndigheder om at forelægge oplysninger om gennemførelsen og anvendelsen af artikel 111 i Schengenkonventionen. Det var den tredje undersøgelse, der er iværksat om anvendelsen af en bestemt artikel i Schengenkonventionen (*jf. undersøgelsen vedrørende artikel 96 i 2005 og den igangværende evaluering af artikel 99*). Behovet for denne undersøgelse blev konstateret i forbindelse med behandlingen af en konkret sag vedrørende de praktiske konsekvenser af artikel 111, som Den Fælles Tilsynsmyndighed var blevet gjort opmærksom på.

Schengenkonventionen indeholder både bestemmelser om behandling af personoplysninger og rettigheder for enkeltpersoner, hvis personoplysninger behandles i Schengeninformationssystemet. Artikel 109 i Schengenkonventionen bestemmer, at retten til at få adgang til oplysninger i Schengeninformationssystemet er undergivet lovgivningen i den kontraherende stat, på hvis område denne ret gøres gældende. Det bemærkes, at den nationale lovgivning i henhold til denne bestemmelse kan angive, om den nationale tilsynsmyndighed, der er nævnt i konventionens artikel 114, stk. 1, skal afgøre, om oplysninger skal videregives til den pågældende person og på hvilken måde. Artikel 109 regulerer også den situation, hvor en fysisk person agter at udøve retten til adgang i en stat, der er medlem af Schengenkonventionen, men som ikke har foretaget indberetningen. I dette tilfælde kan den Schengenstat, der ikke har foretaget indberetningen, kun videregive oplysninger, hvis den forinden har givet den indberettende Schengenstat lejlighed til at udtale sig. Ifølge artikel 114, stk. 2, har enhver person ret til at anmode tilsynsmyndighederne, jf. Schengenkonventionens artikel 114,

stk. 1, om at kontrollere de oplysninger i Schengeninformationssystemet, der vedrører den pågældende selv, samt kontrollere, hvilken brug der er gjort af disse oplysninger. Som allerede nævnt, er denne ret underlagt den nationale lovgivning i den Schengenstat, som anmodningen er rettet til. Hvis oplysningerne er indlagt af en anden Schengenstat, foretages kontrollen i nært samarbejde med denne stats tilsynsmyndighed.

Ifølge artikel 109, stk. 2, i Schengenkonventionen er retten til adgang ikke en absolut ret, og som følge deraf bør en person, der anmoder om adgang til oplysninger om sig selv i Schengeninformationssystemet, nægtes adgang hertil, hvis det kan skade gennemførelsen af den lovlige foranstaltning, der følger af indberetningen, eller for at beskytte tredjemands rettigheder og frihedsrettigheder. Ifølge artikel 109, stk. 2, er det endvidere forbudt at videregive oplysninger, som er indlagt i systemet med henblik på diskret overvågning i henhold til artikel 99 i konventionen.

Artikel 106, stk. 1, indfører "ejerprincippet" i Schengeninformationssystemet. Selv om personoplysninger, der er knyttet til indberetningerne, behandles i alle Schengenstater, betyder det ikke, at enhver Schengenstat kan ændre oplysninger, som en anden stat har indlagt i systemet. Selv om den nationale lovgivning i den behandlende stat finder anvendelse, giver den særlige bestemmelse i konventionen kun den indberettende stat mulighed for at ændre eller slette oplysninger.

Artikel 111 sikrer endvidere enkeltpersoners rettigheder. I medfør af artikel 111, stk. 1, kan enhver indberettet person på hver enkelt kontraherende parts område indbringe et spørgsmål for den domstol eller myndighed, der er kompetent ifølge den nationale lovgivning, med påstand om rettelse eller sletning af oplysninger, aktindsigt eller skadeserstatning. Ifølge stk. 2 i denne artikel forpligter de kontraherende parter i Schengenkonventionen sig gensidigt til at gennemføre endelige afgørelser, der er truffet af de domstole eller myndigheder, der er nævnt i stk. 1.

Ifølge "ejerprincippet" og forpligtelsen til at gennemføre endelige afgørelser som omhandlet i artikel 111, stk. 2, gennemføres disse endelige afgørelser af den Schengenstat, der foretog indberetningen.

Derudover er kontraherende parter i Schengenkonventionen i overensstemmelse med deres nationale lovgivning ansvarlige for enhver skade, der tilføjes en person i forbindelse med brugen af den nationale database i Schengeninformationssystemet. Den nævnte bestemmelse i artikel 116 i konventionen finder også anvendelse på skader, der tilføjes af den indberettende part, hvis oplysningerne er ukorrekte eller ulovligt indberettet.

Formålet med undersøgelsen var at kontrollere, om artikel 111 anvendes konsekvent i alle Schengenstater, om enkeltpersoners rettigheder respekteres, og om de modtager en fair og lige behandling.

Oversigten over domstole og kompetente myndigheder viste, at det i Schengenområdet er forskellige myndigheder, der har kompetence til at behandle artikel 111-afgørelser. Kun i én stat er det databeskyttelsesmyndigheden, der er kompetent med hensyn til at træffe en endelig afgørelse (Østrig). I andre Schengenstater er det en kombination af nationale databeskyttelsesmyndigheder og domstole, eller det er en bestemt domstol, der har kompetence.

For så vidt angår indberetninger fra en anden Schengenstat viste de fleste svar, at der findes en formel procedure for høring af den indberettende stat eller for officiel inddragelse af den i sagen. Dette er dog ikke tilfældet i alle Schengenstater, eller det er i det mindste ikke obligatorisk.

Med hensyn til inddragelse af de nationale databeskyttelsesmyndigheder i en sag for domstolen viste resultaterne, at ikke alle nationale databeskyttelsesmyndigheder inddrages eller orienteres formelt.

Der blev oplyst om 17 tilfælde, hvor artikel 111 finder anvendelse:

Med hensyn til gennemførelsen af afgørelsen blev der ikke rapporteret om nogen særlige procedurer til kontrol af gennemførelsen af en endelig afgørelse undtagen fra Portugal. Det er almindeligvis den registrerede, der skal kontrollere, om gennemførelsen af afgørelsen har fundet sted.

De nationale databeskyttelsesmyndigheders fælles indsats for at undersøge den nationale praksis, der er fulgt i henhold til artikel 111 i konventionen i en bestemt periode, ved hjælp af den samme model, viste endnu engang en fælles interesse i at anvende SIS korrekt. Denne tredje fælles undersøgelse understregede nødvendigheden dels af et tæt samarbejde mellem de nationale databeskyttelsesmyndigheder i Schengenområdet dels af at investere mere i samarbejdet mellem Schengenstaterne, når dette er afgørende for beskyttelsen af enkeltpersoners rettigheder.

Med artikel 111 i Schengenkonventionen er der taget et vigtigt skridt til at beskytte en registreret persons ret til rettelse eller sletning af eller aktindsigt i oplysninger om sig selv i SIS ved at give vedkommende mulighed for at indbringe sin sag for en domstol eller national kompetent myndighed i en Schengenstat. Undersøgelsen viste, at denne bestemmelse gennemføres med nogle forskelle afhængigt af de nationale retsfor skrifter.

En meget vigtig hjørnesten i forbindelse med beskyttelse af registreredes rettigheder er den indbe-

rettende Schengenstats gennemførelse af endelige afgørelser. Ordningen for gennemførelse af en endelig afgørelse og spørgsmålet om, hvordan dette sker i praksis, er af stor betydning. Selv om de statistikker, der er til rådighed, ikke er særlig omfattende, giver en analyse af de forelagte sager og navnlig den sag, som Den Fælles Tilsynsmyndighed har beskæftiget sig med, tilstrækkelig grund til at tvivle på, om bestemmelsen i artikel 111, stk. 2, i praksis fungerer efter hensigten.

Ingen af de deltagende Schengenstater har oplyst om en opfølgningsprocedure for gennemførelsen af en endelig afgørelse. I de fleste tilfælde er de kompetente myndigheder ikke involveret i gennemførelsen af deres endelige afgørelser. Dette kan skyldes den nationale lovgivning, der varierer fra Schengenstat til Schengenstat. Den omstændighed, at det i praksis overlades til den registrerede selv at kontrollere, at den indberettende Schengenstat gennemfører en endelig afgørelse, er dog for stor en byrde for den registrerede.

Under hensyn til resultaterne af artikel 111-inspektionen vedtog Den Fælles Tilsynsmyndighed følgende henstillinger:

- Schengenstaterne bør evaluere deres nationale procedurer for kontrol af, om beskyttelsesforanstaltningerne i artikel 111 overholdes.
- Endelige afgørelser i henhold til artikel 111 skal gennemføres på samme måde af alle Schengenstater.
- Endelige afgørelser, som er truffet af domstole i henhold til artikel 111, skal meddeles de nationale databeskyttelsesmyndigheder. Der kan være behov for nationale bestemmelser til opfyldelse af dette krav.
- Det er nødvendigt, at der i alle Schengenstater findes en national procedure til opfølgning af gennemførelsen af endelige afgørelser truffet i henhold til artikel 111. Med henblik herpå er der behov for kommunikation mellem de relevante databeskyttelsesmyndigheder. En enkeltperson skal ikke være ansvarlig for at kontrollere, om afgørelser om vedkommende gennemføres i en anden Schengenstat.
- De nationale databeskyttelsesmyndigheder bør samarbejde herom. De nuværende principper for samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder skal ajourføres.

3.3 Opfølgning af artikel 96-inspektionen

Et af de vigtige aspekter af tilsynsaktiviteterne er at udføre periodisk opfølgingsarbejde for at sikre, at de henstillinger, der er fremsat, gennemføres i praksis i den instans, der føres tilsyn med, for at opnå bedre efterlevelse.

På initiativ fra Den Fælles Tilsynsmyndighed undersøgte de nationale databeskyttelsesmyndigheder i alle Schengenstater anvendelsen af artikel 96-indberetninger i Schengeninformationssystemet i 2004-2005.

Eftersom en indberetning om nægtelse af indrejse kan have alvorlige følger for en person, og i betragtning af de problemer, der blev påvist under inspektionerne, nåede Den Fælles Tilsynsmyndighed til enighed om en opfølgende kontrol med, hvad der blev gjort på nationalt plan med resultaterne af rapporten, og hvilke forbedringer der er sket.

Opfølgingskontrollen viste, at følgende skridt er blevet taget på nationalt plan som svar på rapportens resultater: medens der i nogle medlemsstater ikke blev fundet nogen problemer, blev der i andre lande truffet meget vellykkede opfølgingsforanstaltninger. Der var blevet udarbejdet interne retningslinjer for sagsbehandling og kontrolprocedurer for behandling af sager, der skulle indberettes i henhold til artikel 96 i Schengenkonventionen, og der var lagt særlig vægt på gennemførelsen af en af henstillingerne i artikel 96-rapporten - *foranstaltninger skal gennemføres eller videreudvikles, så der ikke foretages artikel 96-indberetninger om statsborgere fra EU-medlemsstater*. Efter opfølgingskontrollen blev der ikke konstateret indberetninger om statsborgere fra EU-medlemsstater. Det meget positive resultat af denne opfølgingsaktivitet var den aktive informationskampagne, som en række medlemsstater iværksatte for at oplyse enkeltpersoner om deres rettigheder ifølge Schengenkonventionen.

Endnu en gang viste dette betydningen af det arbejde, som Den Fælles Tilsynsmyndighed udfører sammen med de nationale databeskyttelsesmyndigheder, og vidner om deres engagement i deres værdier som beskyttere af det enkelte menneskes rettigheder og frihedsrettigheder.

De fremtidige bestemmelser om indberetninger om uønskede tredjelandstatsborgere som præciseret i de retlige rammer for SIS II vil kræve øget individuel vurdering og ansvar, før der foretages en indberetning.

Artikel 24, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006 af 20. december 2006 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II)¹, indeholder kriterierne for at foretage en indberetning i SIS II. Oplysninger om tredjelandstatsborgere, om hvilke der er foretaget en indberetning med henblik på nægtelse af indrejse eller ophold, optages på grundlag af en national indberetning, som bygger på en afgørelse truffet af de kompetente administrative myndigheder eller domstole i overensstemmelse med procedurebestemmelserne i national lovgivning på grundlag af en *omfattende individuel vurdering*. Dette betyder, at afgørelsen om at foretage en indberetning ikke automatisk kan indføres i systemet. De Europæiske Fællesskabers Domstol fandt i sin dom af 31. januar 2006 (*Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien*), hvori den understregede behovet for en evaluering af hvert enkelt tilfælde, *at en kontraherende stat først kan foretage en indberetning for en tredjelandstatsborger, der er ægtefælle til en statsborger i en medlemsstat, når den har undersøgt, at den persons tilstedeværelse udgjorde en virkelig, aktuel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn(...)*². Domstolen fandt, at afslaget på at udstede visum ikke kun skal bygge på den blotte eksistens af en indberetning i SIS eller en tidligere dom. Domstolen fandt, at *en straffedom derfor i sig selv kun kan tages i betragtning, såfremt de omstændigheder, der har ført til domfældelsen, er udtryk for et personligt forhold, der indebærer en aktuel trussel mod den offentlige orden*³. Denne domstolsafgørelse og bestemmelserne i de retlige rammer for SIS II tillægger de nationale myndigheder meget mere ansvar, når de træffer afgørelser, der kan medføre negative følger for enkeltpersoner, for at overholde internationale databeskyttelsesprincipper lige fra begyndelsen på nationalt plan.

En anden vigtig ændring, der er fastlagt i forordningens artikel 42 er retten for tredjelandstatsborgere, som er omfattet af en indberetning foretaget i medfør af forordningen, til at blive informeret i overensstemmelse med artikel 10 og 11 i direktiv 95/46/EF. Dette er en vigtig forbedring i forhold til den nuværende situation, der er fastlagt i Schengenkonventionen.

Samtidig giver nye EU-initiativer, der omfatter behandling af tredjelandstatsborgeres personoplysninger, anledning til en vis bekymring med hensyn til deres følger for de pågældende personers ret til beskyttelse af privatlivets fred. Ifølge Europa-Kommissionen bør EU's fælles politik til støtte for medlemsstaternes bestræbelser løbende udvikles og styrkes som reaktion på nye trusler, ændringer i migrationspresset og eventuelle indkredsede mangler under omfattende og forholdsmæssig anvendelse.

¹ EUT L 381 af 28.12.2006, s. 4.

² EUT C 86 af 8.4.2006, s.3.

³ EUT C 86 af 8.4.2006, s.3.

delse af ny teknologi¹. Ifølge Kommissionen kan EU overveje at indføre et effektivt redskab til at identificere personer, der bliver længere, end de har tilladelse til, da datoerne for tredjelandstatsborgeres passage af de ydre grænser på nuværende tidspunkt ikke registreres. Data om tredjelandstatsborgere (nægtelse af indrejse) behandles i øjeblikket under artikel 96-indberetninger, uden at varigheden af den periode, de bliver længere, end de har tilladelse til, behandles. Da dette ikke synes at være tilstrækkeligt, foreslås der mulige redskaber, som vil finde anvendelse i forbindelse med tredjelandstatsborgere, der rejser til en medlemsstat, der deltager i Schengensamarbejdet, eller et land, der er associeret i dette samarbejde, og som kan omfatte:

- lempelse af reglerne for grænsepassage for rejsende i god tro
- mulig indførelse af registrering af ind- og udrejser og
- undersøgelse af mulighederne for at indføre et elektronisk system for rejsetilladelser (ESTA).

Selv om dette stadig er i en indledende fase, udtrykte Rådet i sine konklusioner om VIS² tilfredshed med Kommissionens feasibility-undersøgelse, bekræftede målsætningerne for et sådant visuminformationssystem, således som de fremgår af retningslinjerne, og opfordrede Kommissionen til at fortsætte sit forberedende arbejde med udviklingen af visumidentifikationssystemet i samarbejde med medlemsstaterne på grundlag af en centraliseret arkitektur, idet der tages hensyn til muligheden for en fælles teknisk platform med SIS II, så dataene lagres på samme system med adgang for de samme slutbrugere. Dette kan betyde, at hvis begge systemer bliver oprettet på en fælles teknisk platform, vil tekniske foranstaltninger/faciliteter for interoperabilitet mellem SIS II og VIS være mulige.

Selv om det endnu ikke er bevist, at dette nye system vil have en ekstra nytteværdi for EU's ydre grænser i forhold til de eksisterende EU-systemer (SIS), er det klart, at denne større, komplekse og sammenkoblede model for databehandling vil få alvorlige følgevirkninger for beskyttelsen af privatlivets fred og vil kræve en stor indsats fra nationale og europæiske databeskyttelsesmyndigheder for at sikre egentlig og effektiv beskyttelse af enkeltpersoners rettigheder. Prisen for disse initiativer kan beskrives således: "Modernisering af indvandringspolitikken på bekostning af menneskelige hensyn er et udslag af en asymmetri i politikudviklingen, hvor kontrollen med indvandrere udvides uden en tilsvarende udvikling af deres rettigheder"³.

¹ KOM (2008) 69 endelig af 13.2.2008.

² 6535/04 af 20. februar 2004.

³ Alice Garside (2006), The political genesis and legal impact of proposals for the SIS II: what cost for data protection and security in the EU?, Sussex Migration Working Paper no. 30.

4. UDTALELSER FRA DEN FÆLLES TILSYNSMYNDIGHED

4.1 Fortolkning af Schengenkonventionens artikel 111

I juni 2006 modtog Den Fælles Tilsynsmyndighed en anmodning fra den østrigske databeskyttelsesmyndighed om i overensstemmelse med Schengenkonventionens artikel 115, stk. 3, at undersøge eventuelle vanskeligheder med gennemførelsen af konventionens artikel 111 og udarbejde forslag til løsninger på eventuelle problemer. I betragtning af de omstændigheder, der førte til anmodningen, gennemgik Den Fælles Tilsynsmyndighed også følgerne af sammenfaldende procedurer for gennemførelsen af artikel 111.

Med oprettelsen af Schengeninformationssystemet udveksles specifikke indberetninger om enkeltpersoner mellem de stater, der er part i konventionen. Konventionen fastlægger grundene til og betingelserne for disse indberetninger samt de foranstaltninger, der skal træffes. Et af de vigtigste resultater af konventionen er sandsynligvis forpligtelsen for de stater, der deltager i Schengeninformationssystemet, til at reagere (direkte) på en indberetning fra en anden stat.

Forbindelsen mellem Schengenstaternes nationale lovgivning og konventionen fremgår klart af artikel 104, stk. 2: *"For så vidt denne konvention ikke fastsætter særlige bestemmelser, finder den kontraherende parts lovgivning anvendelse på oplysningerne i den nationale del af Schengeninformationssystemet"*.

Dette viser, at de særlige bestemmelser i konventionen har forrang i situationer, hvor den nationale lovgivning indeholder andre bestemmelser.

Et eksempel på en sådan særlig bestemmelse er det såkaldte "ejerprincip" i artikel 106, stk. 1: *"Kun den indberettende kontraherende part må ændre, supplere, rette eller slette de oplysninger, den har indberettet."*

Selv om personoplysninger, der er knyttet til indberetningerne, behandles i alle Schengenstater, betyder det ikke, at den behandlende Schengenstat kan ændre oplysninger, som en anden stat har indlagt i systemet. Selv om den nationale lovgivning i den behandlende stat finder anvendelse, giver den særlige bestemmelse i konventionen kun den indberettende stat mulighed for at ændre eller slette oplysninger.

Den harmonisering, der blev opnået med oprettelsen af Schengeninformationssystemet, omfattede de registreredes retsstilling. De registreredes rettigheder blev præciseret, herunder bestemmelser, som forhindrer, at de registrerede konfronteres med proceduremæssige hindringer for udøvelsen af

deres rettigheder. Den omstændighed, at den registrerede eventuelt ikke kan rejse til Schengenområdet, bør ikke være til hinder for, at vedkommende kan anmode om, at der tages retlige skridt.

Konventionen anerkender den registreredes retsstilling, men tvinger ikke vedkommende til at indlede (retlige) procedurer vedrørende en indberetning i den indberettende stat. Det overlades til den registrerede at indlede en sådan procedure i en hvilken som helst af Schengenstaterne efter eget valg. Hermed tilkendegiver Schengenstaterne klart, at de har tillid til en harmoniseret gennemførelse af de gældende databeskyttelsesregler.

Den registreredes rettigheder fremgår af artikel 109, stk. 1 - retten til at få adgang - og af artikel 110 - retten til at få rettet oplysninger, der er ukorrekte, eller få slettet oplysninger, der er ulovligt indberettet.

Disse rettigheder skal udøves i overensstemmelse med lovgivningen i den Schengenstat, over for hvilken disse rettigheder gøres gældende (artikel 109, stk. 1). Hvis oplysninger er indlagt i Schengeninformationssystemet af en anden Schengenstat, skal denne stat have mulighed for at fremføre sine synspunkter, inden der træffes afgørelse.

Den registrerede har endvidere ret til at anmode en national tilsynsførende for databeskyttelse i en Schengenstat om at kontrollere oplysningerne om vedkommende (artikel 114, stk. 2). Hvis disse oplysninger blev indlagt i Schengeninformationssystemet af en anden stat, koordinerer den nationale tilsynsførende sin kontrol med den nationale tilsynsførende i den Schengenstat, der er ansvarlig for indberetningen.

Den registrerede har også ret til at indbringe sin sag for en domstol eller en myndighed, der er kompetent ifølge den nationale lovgivning, med påstand om rettelse eller sletning af oplysningerne, aktindsigt eller skadeserstatning i forbindelse med en indberetning, som involverer den registrerede (artikel 111, stk. 1).

Artikel 111, stk. 2, forpligter Schengenstaterne til gensidigt at gennemføre endelige afgørelser som omhandlet i artikel 111, stk. 1.

På baggrund af den ordning i konventionen, der sikrer den registreredes rettigheder, og navnlig på baggrund af "ejerprincippet" er det nødvendigt, at der er en mekanisme, som sikrer, at endelige afgørelser truffet af domstole eller myndigheder, jf. artikel 111, stk. 1, gennemføres, selv af andre Schengenstater. Uden en sådan mekanisme er de vigtigste databeskyttelsesrettigheder, der indrømmes en registreret person i Schengenkonventionen, ikke tilstrækkeligt sikret.

En af betingelserne for konventionens ikrafttræden er, at den deltagende stat har vedtaget de nødvendige nationale bestemmelser for at opnå et beskyttelsesniveau for personoplysninger, der mindst svarer til det, der følger af principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, og som er i overensstemmelse med anbefaling R (87) 15 vedtaget den 17. september 1987 af Europarådets Ministerudvalg om politiets brug af personoplysninger.

Alle Schengenstater har gennemført den nødvendige databeskyttelseslovgivning, men den måde, hvorpå den er gennemført, kan udvise nogle forskelle. Der er stater, hvor den registreredes rettigheder hovedsagelig behandles ved direkte kontakt mellem den registrerede og den myndighed, der er ansvarlig for den nationale del af Schengeninformationssystemet. I andre stater spiller de nationale tilsynsførende en vigtig rolle som mellemlid mellem denne myndighed og den registrerede.

Schengenkonventionen anerkender disse forskelle i nogle af de særlige bestemmelser vedrørende den registreredes rettigheder (f.eks. artikel 109). Når der ikke er fastsat nogen bestemmelse om forholdet mellem Schengenbestemmelserne og de nationale bestemmelser, finder Schengenbestemmelsen om særlige bestemmelser anvendelse (artikel 104, stk. 2).

Dette er tilfældet, hvis en sag som omhandlet i artikel 111, stk. 1, indbringes for en national domstol eller kompetent myndighed i en anden stat end den, der er ansvarlig for indberetningen, og denne indberetning samtidig er genstand for en retssag i den stat, der er ansvarlig for indberetningen. Artikel 111 indeholder ingen bestemmelse, som regulerer denne situation. Da artikel 111 er af særlig og grundlæggende karakter, er det rimeligt at konkludere, at artikel 111 har forrang i den beskrevne situation.

Dette skulle ikke volde problemer i praksis, da alle Schengenstater i deres nationale procedurer anerkender princippet om, at alle involverede parter skal høres. En sag som omhandlet i artikel 111 bør i praksis ikke føre til en endelig afgørelse, uden at den indberettende stat er blevet hørt. Den domstol eller myndighed, der er omhandlet i artikel 111, vil utvivlsomt tage hensyn til, at der vese- rer en anden sag.

Såfremt disse oplysninger ikke forelå, eller de forelå, men det ikke førte til en anden afgørelse, tvinger den særlige karakter af artikel 111 Schengenstaterne til at gennemføre den endelige afgørelse. Det bemærkes endvidere, at hvis en sådan afgørelse fører til sletning af Schengenindberetningen, overlades det til den indberettende stat at indføre en national indberetning i sine nationale systemer. Artikel 25 i Schengenkonventionen indeholder en tilsvarende bestemmelse: hvis en Schengenstat har udstedt en opholdstilladelse til en udlænding, der er indberettet som uønsket, sletter den indbe-

rettende kontraherende part indberetningen af den pågældende, men kan dog opføre vedkommende på sin nationale liste over uønskede personer.

Selv om Schengenkonventionens artikel 111 ikke indeholder en klar definition af "endelig afgørelse", mener flere forfattere, at "*endelige afgørelser*" ikke skal fortolkes for snævert. Dette indebærer ikke, at begrebet kun omfatter afgørelser truffet af de højeste domstole, det være sig forvaltningsdomstole, civile eller strafferetlige domstole. Den omstændighed, at artikel 111 i Schengenkonventionen og artikel 43 i SIS II-forordningen også henviser til afgørelser truffet af nationale databeskyttelsesmyndigheder, betyder, at en afgørelse bør anses for endelig, så længe afgørelsen kan fuldbyrdes, og ingen af parterne har appelleret den."¹

Trods mulige forskellige fortolkninger af udtrykket "endelig afgørelse" som følge af forskelle i retssystemerne og -procedurerne konkluderede Den Fælles Tilsynsmyndighed i sin udtalelse, at en endelig afgørelse, der er truffet af en domstol eller en myndighed, jf. artikel 111, og som vedrører en indberetning foretaget af en anden kontraherende part, altid bør gennemføres af denne anden part.

Hvis man tager Domstolens dom (*Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien*)² i betragtning og drager en parallel mellem Schengenstaternes forpligtelse til at acceptere og gennemføre en afgørelse, der er truffet af en anden Schengenstat om nægtelse af indrejse eller udstedelse af visum, og forpligtelsen i henhold til og accepten af den endelige afgørelse, der er truffet af en domstol eller myndighed om sletning af en indberetning i SIS, viser praksis, at der er visse mangler med hensyn til gennemførelse af afgørelser, som er truffet af nationale domstole eller myndigheder om sletning af indberetninger, hvilket har negative følger for de berørte personer.

4.2 Udtalelser om gennemførelsen af artikel 102A (SCHAC 2501/07)/ SCHAC 2504/08

I henhold til artikel 102A, stk. 4 forelægger Rådet en rapport om gennemførelsen af artikel 102A i Schengenkonventionen og nærmere bestemt om de relevante databeskyttelsesbestemmelser, for Europa-Parlamentet efter at have anmodet Den Fælles Tilsynsmyndighed om en udtalelse.

Som følge af anmodningen fra formanden for SIS/Sirene-Gruppen af 31. maj 2007 vedtog Den Fælles Tilsynsmyndighed en udtalelse i juni 2007.

¹ Evelien Brouwer, "The Other Side of Moon. The Schengen Information System and Human Rights: A Task for National Courts", CEPS Working Document No. 288/April 2008.

² EUT C 86 af 8.4.2006, s. 3.

Artikel 102A i Schengenkonventionen indfører for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer, en ret til adgang til specifikke oplysninger i Schengeninformationssystemet. Denne ret vedrører oplysninger om stjålne, ulovligt handlede eller forsvundne motorkøretøjer, påhængsvogne og campingvogne og registreringsattester og nummerplader til køretøjer.

I henhold til afgørelse 2006/228/RIA har oplysningerne om disse attester og nummerplader kunnet behandles i Schengeninformationssystemet siden den 31. marts 2006.

Rapporten viste klart, at den generelle gennemførelse af artikel 102A endnu ikke var afsluttet i alle medlemsstaterne. Derfor fokuserede udtalelsen på nogle specifikke databeskyttelseselementer vedrørende gennemførelsen.

I betragtning af mangelen på klare og synlige resultater i det første år kunne Den Fælles Tilsynsmyndighed kun konkludere, at kontrollen med anvendelsen af oplysninger om de genstande, der er omhandlet i artikel 102A, ikke var i overensstemmelse med artikel 103, og at Rådet bør undersøge nærmere, om medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser i henhold til artikel 103 i relation til artikel 102A.

Eftersom en streng gennemførelse af artikel 103 ikke kun er af betydning for adgangen for de tjenester, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester, anførte Den Fælles Tilsynsmyndighed, at den bør anmode de nationale databeskyttelsesmyndigheder om at rapportere om, hvordan artikel 103 er gennemført i deres stater.

Udkastet til rapport indeholdt en bemærkning om, at registreringsattester og nummerplader til køretøjer ikke er personoplysninger. Den Fælles Tilsynsmyndighed understregede, at denne bemærkning og den kontekst, hvori den blev fremsat, ikke er i overensstemmelse med, hvad der betragtes som personoplysninger.

Den generelle definition af personoplysninger, sådan som den anvendes i alle relevante retsakter om databeskyttelse, beskriver personoplysninger som "*enhver form for information om en identificeret eller identificérbar fysisk person; ved identificérbar person forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres*".

Den Fælles Tilsynsmyndighed noterede sig, at de nationale databeskyttelsesmyndigheder generelt betragter registreringsattester og nummerplader som personoplysninger, medmindre omstændighederne omkring behandlingen ikke giver mulighed for at identificere indehaveren af attesten eller nummerpladen.

Den Fælles Tilsynsmyndighed noterede sig endvidere med nogen bekymring, at der i nogle lande allerede foretages kontrol efter artikel 102A, inden denne artikel er blevet gennemført. Den eneste konklusion, der da kunne drages, var, at disse aktiviteter må betragtes som misbrug i henhold til disse landes nationale lovgivning. Denne konklusion styrkede Den Fælles Tilsynsmyndigheds politik med konstant at fremme udviklingen af kontrolmekanismerne, herunder periodisk kontrol med brugen af Schengeninformationssystemet.

Den Fælles Tilsynsmyndighed erkendte afslutningsvis, at gennemførelsen af artikel 102A og behandlingen af registreringsattester og nummerplader til køretøjer endnu ikke er afsluttet i alle medlemsstater, men oplyste samtidig, at den nærer betænkeligheder ved denne gennemførelse. Disse betænkeligheder vedrørte specifikt den åbenlyse mangel på kontrol med anvendelsen. Den Fælles Tilsynsmyndighed opfordrede indtrængende Rådet til at sørge for, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser i henhold til artikel 103 i relation til artikel 102A.

Den Fælles Tilsynsmyndighed anmodede om, at denne udtalelse blev vedlagt rapporten til Europa-Parlamentet.

Den 7. juli 2008 modtog Den Fælles Tilsynsmyndighed en anmodning fra SIS/Sirene-Gruppen om at afgive en udtalelse om gennemførelsen af artikel 102A i løbet af 2007.

Den Fælles Tilsynsmyndighed bemærkede i sin udtalelse, at der ikke er taget hensyn til gennemførelsen af Schengenkonventionen i ni nye Schengenstater pr. 1. september 2007.

I henhold til bilag I til Rådets afgørelse 2007/471/EF blev bestemmelserne i artikel 64 og artikel 92-119 i Schengenkonventionen samt forordning (EF) nr. 1160/2005 gældende for nye Schengenstater fra den 1. september 2007. Selv om disse nye stater muligvis ikke rent faktisk har gennemført artikel 102A, indeholdt rapporten ingen oplysninger herom.

Den Fælles Tilsynsmyndighed fremhævede igen, at det er nødvendigt med en ordentlig logning af registreringskontorenes anvendelse af visse oplysninger for at fastslå, om et køretøj er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet. Da rapporten indeholdt en tilsvarende oversigt som i 2006, gentog Den Fælles Tilsynsmyndighed sin konklusion fra 2006, hvorefter *kontrollen med anvendelsen af oplysninger om de genstande, der er omhandlet i artikel 102A, endnu ikke var i overensstemmelse med artikel 103*. Den Fælles Tilsynsmyndighed erindrede også om de nationale tilsynsmyndigheders holdning til, om oplysninger, der er indlæst i SIS i overensstemmelse med artikel 102A, skal betragtes som personoplysninger, og om medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår en hensigtsmæssig gennemførelse af artikel 103 i relation til artikel 102A.

4.3 Udtalelse om implementeringen af en mailserver, der overfører Sirenemeddelelser til et centralt punkt i C.SIS-lokalerne (SCHAC 2502/07)

Den Fælles Tilsynsmyndighed modtog en anmodning fra formanden for Artikel 36-Udvalget om en udtalelse om implementeringen af en central stjernetopologiarkitektur for udveksling af Sirenemeddelelser og de foreslåede principper for kommunikation mellem landene. Den Fælles Tilsynsmyndighed fokuserede i sin udtalelse på principperne for kommunikation som beskrevet i anmodningen samt på visse principper for netværkets tilgængelighed.

I den henseende understregede Den Fælles Tilsynsmyndighed, at Schengeninformationssystemets tekniske støttefunktion samt den foreslåede anvendelse af en mailserver i C.SIS bør overholde databeskyttelsesprincipperne i Schengenkonventionen samt principperne i Europarådets konvention af 28. januar 1981 og i Europarådets Ministerudvalgs anbefaling R (87) 15. I betragtning heraf bør følgende kvalitetskrav overholdes:

- i) fortrolighed: sikre, at oplysningerne kun er tilgængelige for dem, der har ret til adgang, og
- ii) tilgængelighed: sikre, at autoriserede brugere har adgang til oplysninger og hertil knyttede aktiver, når der er behov for det.

Den Fælles Tilsynsmyndighed bemærkede i sin beskrivelse af gennemførelsen af fortrolighedsprincippet i forbindelse med anvendelsen af mailserveren i C.SIS og de procedurer, der er beskrevet i anmodningen, at dette bør føre til følgende foranstaltninger:

1. Lagrede meddelelser bør altid holdes krypteret i lagringsperioden.
2. Meddelelser, der er sendt af C.SIS til modtageren, skal slettes umiddelbart efter modtagelsen af leveringsrapporten.
3. Meddelelser, som ikke blev leveret til modtageren (efter et vist antal forsøg), bør i princippet sendes tilbage til afsenderen ledsaget af en statusrapport om manglede levering.
4. Anmodningen nævnte ikke, hvilken krypteringsnøgle Sirenekontorerne skulle anvende ved levering af meddelelserne, hvis backupserveren i Østrig var aktiveret (på grund af fejl i C.SIS-serveren).
 - a) Hvis C.SIS' private nøgle også anvendes i backupfaciliteten, var denne nøgle udsat for en alvorlig risiko, eftersom det er et fast princip, at en privat nøgle aldrig bør kendes af andre end dens ejer, eller

- b) Der anvendes en separat østrigsk nøgle. I så fald bør der gælde en formel procedure, som beskriver opgaverne i forbindelse med forvaltningen af den manglende konsekvens, der følger af anvendelsen af forskellige offentlige nøgler til levering af meddelelser fra de nationale kontorer til serveren. Endvidere bør overgangsproceduren for meddelelser, der er krypteret med backupserverens offentlige nøgle, til C.SIS-serveren (og omvendt) beskrives. Endelig bør der også beskrives en omvendt løsningsprocedure for meddelelser, der er krypteret med nøgler, som ikke længere er gyldige.
5. Der bør beskrives en nøgleforvaltningsprocedure.
6. Der bør beskrives en procedure for håndtering af meddelelser, der er markeret som værende ude af brug (uanset af hvilken grund).

Gennemførelsen af tilgængelighedsprincippet i forbindelse med anvendelsen af mailserveren i C.SIS bør føre til følgende foranstaltninger:

1. For at gøre delsystemet for maillevering mere tilgængeligt bør kommunikationslinjen for mailservermeddelelser være forskellig fra linjen mellem N.SIS og C.SIS.
2. C.SIS-mailserveren bør også råde over en alternativ linje til rutning af meddelelser, hvis hovedrutningslinjen ikke er tilgængelig.
3. Der blev anbefalet en kort risikoanalyse for spørgsmål vedrørende tilgængelighed (svartider, den tid, der er nødvendig for backup, "hvad nu hvis"-scenarier osv.). Der vil også blive anbefalet en driftskontinuitetsplan for denne specifikke procedure.

4.4 Udtalelse om udkastet til gennemførelsesforanstaltninger, herunder Sirenehåndbogen, for anden generation af Schengeninformationssystemet (SCHAC 2503/07)

Som følge af Kommissionens anmodning om en udtalelse om udkastet til gennemførelsesforanstaltninger, herunder en revideret Sirenehåndbog, for anden generation af Schengeninformationssystemet vedtog Den Fælles Tilsynsmyndighed en udtalelse i oktober 2007.

Den Fælles Tilsynsmyndighed rettede i sin udtalelse især opmærksomheden mod opbevaringsperioderne for logfiler og undrede sig over, hvorfor man havde valgt den længste opbevaringsperiode i stedet for en periode på et år som anført i artikel 18, stk. 3, i Rådets afgørelse af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS)¹ og artikel 18, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om samme emne².

¹ EUT L 205 af 7.8.2007, s. 63.

² EUT L 381 af 28.12.2006, s. 4.

Den Fælles Tilsynsmyndighed var ligeledes bekymret over sletningen af udløbne europæiske arrestordrer. Den Fælles Tilsynsmyndighed bemærkede, at en europæisk arrestordre, som er udløbet, ikke slettes automatisk, men skal slettes af medlemsstaten.

Samtidig skal medlemsstaten undersøge, om den også har indlæst andre europæiske arrestordrer vedrørende samme person, som kan føre til en forlængelse af indberetningen. Erfaringerne med sådanne sletningsprocedurer er ikke alle positive, og det blev derfor anbefalet, at udløbne registreringer slettes automatisk. Den Fælles Tilsynsmyndighed anbefalede, at man gennemfører en teknisk løsning og kun sletter den europæiske arrestordre og ikke indberetningen i tilfælde af, at der findes flere europæiske arrestordrer vedrørende samme person.

Den Fælles Tilsynsmyndighed fokuserede i sin udtalelse også på de biometriske datas format og kvalitet. Den opfordrede til, at man retter opmærksomheden mod en mere udbredt brug af fingeraftryk end fotos, sådan som det er tilladt ifølge Rådets afgørelse. Sådanne biometriske data bør kun anvendes til at bekræfte identiteten af en person, der er lokaliseret som følge af en alfanumerisk søgning i SIS II.

Ud fra en analyse af de mulige følger for databeskyttelsesprincipperne af at sammenkoble indberetninger pegede Den Fælles Tilsynsmyndighed på, at det bør sikres, at bestemmelserne i teksten ændres, så det understreges, at adgangsrettighederne er afgørende, når det gælder tilladelse til adgang til sammenkoblede indberetninger.

Den Fælles Tilsynsmyndighed henviste til de mulige former for søgning i SIS II og understregede, at i betragtning af formålet med SIS II bør standardsøgningen gøres obligatorisk, idet der kan foretages andre søgninger afhængigt af behovet ud fra resultaterne af den første standardsøgning. Den Fælles Tilsynsmyndighed slog stærkt til lyd for, at teksten ændres, så det bliver klart, at standardsøgningen altid er den obligatoriske første søgning, der skal foretages i SIS II, eventuelt efterfulgt af en anden søgning.

Et andet aspekt, som kræver opmærksomhed, er definitionen af "udvidet søgning" som en feature, der er udformet med henblik på at udføre komplekse forespørgsler, som ikke er omfattet af andre former for forespørgsler, og som kan afgrænses af brugerne ved hjælp af et særligt søgesprog. Den Fælles Tilsynsmyndighed slog stærkt til lyd for, at man tager denne "udvidede søgning" op til fornyet overvejelse og afgrænses, hvilke søgekriterier der kan anvendes inden for rammerne af Rådets afgørelse og forordningen.

Den Fælles Tilsynsmyndighed fremsatte også bemærkninger til den reviderede Sirenehåndbog. Myndigheden koncentrerede sig om brugen af SIS II til andre formål og var i tvivl om, hvordan Sirenekontoret i den medlemsstat, der indlæser data, kan overholde sine forpligtelser til at samordne kontrollen med oplysningernes kvalitet, jf. artikel 7, stk. 2, i Rådets afgørelse og forordningen.

Den Fælles Tilsynsmyndighed overvejede også de forskellige forpligtelser med hensyn til dataenes kvalitet og behovet for særlige regler om, hvordan disse forpligtelser skal implementeres og kontrolleres.

En andet spørgsmål, som voldte Den Fælles Tilsynsmyndighed bekymring, var indtastningsmasken med femten kategorier af oplysninger vedrørende fingeraftryk og relevansen af de supplerende oplysninger samt overensstemmelsen mellem denne behandling og Rådets afgørelse og forordningen.

Et vigtigt element i denne udtalelse var forholdet mellem Sirene og Europol. Den Fælles Tilsynsmyndighed gik stærkt ind for et sådant samarbejde, når det bidrager til kvaliteten af de data, der behandles i SIS II, eller når det bidrager til at skabe overensstemmelse med bestemte artikler i Rådets afgørelse vedrørende Europols adgang til SIS II.

Artikel 41, stk. 2, i Rådets afgørelse forpligter Europol til at underrette en medlemsstat, når en søgning viser, at der findes en indberetning i SIS II. Kapitel 2.14 i håndbogen henviser til den nationale Europolenhed i medlemsstaternes kontaktpunkt. Det bemærkes dog, at det efter den seneste ændring¹ af Europolkonventionen er muligt, at denne enhed ikke længere vil være det eneste forbindelseskantor mellem Europol og en medlemsstat (jf. artikel 4, stk. 2, i Europolkonventionen). Endvidere kan der, også i betragtning af Europols opgaver, være forskellige grunde, både faktisk og med hensyn til graden af fortrolighed, til at underrette en medlemsstat via den nationale Europolenhed. En streng forpligtelse til at underrette Sirene om en udveksling, sådan som det foreslås i håndbogen, er muligvis ikke i overensstemmelse med bestemte betingelser, der gælder for udveksling mellem Europol og dens kontaktpunkter i medlemsstaterne. Den Fælles Tilsynsmyndighed foreslog, at kapitel 2.14 omformuleres, og at der under henvisning til medlemsstaternes ansvar for datakvaliteten indføres en forpligtelse til at meddele Sirenekontoret oplysninger, der bliver tilgængelige via kontakter mellem Europol og medlemsstaterne, og som kan føre til ændring eller sletning af indberetningen i SIS II.

¹ EUT C 2 af 6.1.2004, s. 3.

4.5 Udtalelse om principperne for samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder på grundlag af Schengenkonventionen

I november 1996 besluttede Den Fælles Tilsynsmyndighed at fastsætte principper for samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder. På baggrund af erfaringerne med dette samarbejde og Den Fælles Tilsynsmyndigheds undersøgelse af gennemførelsen af artikel 111 blev det besluttet at ajourføre principperne fra 1996. Den Fælles Tilsynsmyndighed vedtog derfor i juni 2008 en ny udtalelse om principperne for samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder på grundlag af Schengenkonventionen.

Den stadig større udveksling af retshåndhævelsesoplysninger i hele EU, der har ført til en situation, hvor oplysninger om en person kan blive behandlet i forskellige medlemsstater og/eller EU-organer, har ikke gjort det lettere for en registreret person at udøve sine rettigheder.

Forskellige nationale love og procedurer samt sprogbarrierer har kun lagt de registrerede endnu flere hindringer i vejen.

Schengenkonventionen indeholder eksempler på specifikt samarbejde mellem de nationale databeskyttelsesmyndigheder for så vidt angår de registreredes rettigheder. En registreret kan anmode om dataadgang i en hvilken som helst Schengenstat, også selv om denne stat ikke er ansvarlig for optagelsen af oplysningerne i Schengeninformationssystemet (SIS). Der fastsættes specifikke regler for gældende lovgivning og gensidigt samarbejde mellem de nationale databeskyttelsesmyndigheder. Selv om udtrykket "nært samarbejde" ikke defineres i Schengenkonventionen, har databeskyttelsesmyndighederne pligt til at samarbejde på en sådan måde, at de til fulde bistår hinanden og hjælper den enkelte med at udøve sine rettigheder.

Hvad betyder dette i praksis? Det betyder, at udøvelsen af den registreredes rettigheder bør sikre en enkeltperson adgang til retlig prøvelse, hvilket er en del af en effektiv retsbeskyttelse.

Konventionen er vigtig, fordi den erkender, at registrerede ikke altid vil være i stand til at rejse til andre stater eller henvende sig til myndigheder i disse stater for at påberåbe sig deres rettigheder, f.eks. på grund af rejseudgifter eller sprogbarrierer. I den forbindelse viser erfaringerne med SIS og registreredes rettigheder os, hvordan samarbejdet mellem de nationale databeskyttelsesmyndigheder kan videreudvikles.

De grundlæggende principper er baseret på følgende artikler¹:

Artikel 106, stk. 3, der beskriver den procedure, der gælder, hvis Schengenstater ikke kan nå til enighed om, hvorvidt oplysninger er ukorrekte eller ulovligt indberettet.

Artikel 109, der beskriver retten til adgang og den procedure, der skal følges.

Artikel 110, der beskriver den ret, som enhver person har til at få rettet ukorrekte oplysninger eller slettet ulovligt behandlede oplysninger.

Artikel 111, der beskriver retten til at indbringe et spørgsmål for en domstol og Schengenstaternes forpligtelse til at gennemføre domstolens endelige afgørelser.

Artikel 114, der beskriver retten til at anmode en national tilsynsmyndighed om at kontrollere oplysninger og den procedure, der skal følges, hvis disse oplysninger er optaget af en anden Schengenstat.

Den Fælles Tilsynsmyndighed behandlede flere praktiske spørgsmål i sin udtalelse.

Sprog: Gældende samarbejdspraksis har vist, at anmodninger eller svar på anmodninger af og til er udfærdiget på den anmodende og anmodede myndigheds sprog. Eftersom de dokumenter, der udarbejdes af de nationale tilsynsmyndigheder, eventuelt også vil skulle vises til den registrerede, kan det ske, at en registreret modtager oplysninger på et andet sprog.

Der er to muligheder:

- Al korrespondance foregår på ét sprog, og i så fald foreslås engelsk.
- Al korrespondance foregår på de involverede parters sprog, idet hver har ansvaret for en formel oversættelse til et sprog, der forstås af den anden nationale tilsynsmyndighed og den registrerede.

Frister: I betragtning af, hvad der står på spil for den registrerede, skal anmodninger om samarbejde behandles hurtigst muligt.

Kontaktpersoner: For at lette samarbejdet yderligere, skal der være en liste over kontaktpersoner i hver af de nationale tilsynsmyndigheder. I betragtning af, hvor vanskeligt det vil være at ajourføre en sådan liste løbende, er kontaktpersonerne medlemmerne af Den Fælles Tilsynsmyndighed.

¹ Det nye retsgrundlag for SIS II indeholder tilsvarende bestemmelser med undtagelse af artikel 114.

4.6 Udtalelse om Schengeninformationssystemet og voldelige uromagere 08/10

I sommeren 2008 noterede Den Fælles Tilsynsmyndighed sig drøftelserne i SIS/Sirene-Gruppen om brugen af artikel 99-indberetninger i Schengeninformationssystemet i forbindelse med voldelige uromagere. Disse drøftelser var koncentreret om medtagelsen af nye kategorier af oplysninger i SIS: oplysninger om voldelige uromagere, dvs. personer, der skal nægtes adgang til visse arrangementer som f.eks. EU-topmøder og lignende, internationale sportsbegivenheder eller kulturelle arrangementer eller andre forsamlings af store menneskemængder, ved brug af artikel 99-indberetninger i henhold til Schengenkonventionen.

Dette forslag rejste en række spørgsmål set ud fra et databeskyttelsessynspunkt. Den Fælles Tilsynsmyndighed sendte en skrivelse til formanden for SIS/Sirene-Gruppen/Det Blandede Udvalg, hvori den gav udtryk for sin bekymring og skepsis for så vidt angår dette initiativ. Den Fælles Tilsynsmyndighed beklagede også, at den ikke var blevet hørt om dette spørgsmål på et tidligere tidspunkt.

Den Fælles Tilsynsmyndighed bemærkede først og fremmest, at en artikel 99-indberetning specifikt tager sigte på allerede påbegyndt retsforfølgning af strafbare handlinger og på forebyggelse af trusler mod den offentlige sikkerhed. Dette er forudsætningen for artikel 99-indberetninger. I betragtning af det foreslåede formål med anvendelsen af artikel 99 i SIS må man formode, at forebyggelsen af trusler mod den offentlige sikkerhed var det eneste mål med indberetningen (som foreslået). Endvidere kan en artikel 99-indberetning kun optages i SIS, når der er tale om en person, der er i færd med eller har til hensigt at begå et større antal **særligt alvorlige strafbare handlinger**, eller når det ud fra en samlet vurdering af den pågældende under hensyn til tidligere begåede strafbare handlinger må formodes, at vedkommende i fremtiden vil begå **særligt alvorlige strafbare handlinger**. Udtrykket "**særligt alvorlig strafbar handling**" defineres ikke i konventionen, og straffelovgivningen kan variere fra det ene land til det andet. I betragtning af, at denne gruppe beskrives som "voldelige uromagere", og der er tale om forsamlings af store menneskemængder, f.eks. i forbindelse med internationale sportsbegivenheder, kulturelle arrangementer og EU-topmøder og lignende (G8), satte Tilsynsmyndigheden spørgsmålstejn ved, om den type aktiviteter, der beskrives i forslaget, kan betragtes som "**særligt alvorlige strafbare handlinger**" og føre til en indberetning i henhold til artikel 99.

Den Fælles Tilsynsmyndighed påpegede også, at udtrykket "uromager" ikke defineres i hverken Schengenkonventionen eller i nogen anden europæisk eller international retsakt. Da der ikke foreligger nogen klar definition og harmoniseret fortolkning af dette udtryk, er der stor risiko for, at oplysninger om uskyldige personer uberettiget optages i SIS. Formålet med indberetninger om disse

personer er at nægte dem adgang til arrangementer. Dette vil betyde, at de ikke må opholde sig i nærheden af det sted, hvor sådanne arrangementer finder sted, eller endog ikke må rejse ind i det pågældende land. Den Fælles Tilsynsmyndighed bemærkede i den forbindelse, at artikel 99 i Schengenkonventionen ikke hjemler tvangsindgreb (der kan ikke foretages anholdelse i henhold til denne artikel), og at den kun kan bruges med henblik på diskret overvågning eller målrettet kontrol. Formålet med forslaget er i sig selv ikke klart og vil derfor uden tvivl føre til, at der afviges fra det oprindelige formål med artikel 99-indberetninger.

Schengenkonventionen og det nye retsgrundlag for SIS II¹ begrænser klart brugen af disse indberetninger til en bestemt kategori af personer og en bestemt kategori af kriminalitet. Denne kategori af kriminalitet beskrives i Schengenkonventionen som "særligt alvorlige strafbare handlinger" og i Rådets afgørelse som "grove strafbare handlinger" med en klar henvisning til de lovovertrædelser, der er opsummeret i artikel 2 i Rådets rammeafgørelse om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne. De eneste former for kriminalitet, som er nævnt i denne rammeafgørelse, og som vedrører vold, der eventuelt kunne finde sted i forbindelse med arrangementer, som visse personer bør nægtes adgang til, er forsætligt manddrab og grov legemsbeskadigelse.

Et andet aspekt, der blev fremhævet, var formålet med indberetningen og de forventede foranstaltninger i den forbindelse. Artikel 99 i Schengenkonventionen og artikel 36 i Rådets afgørelse beskriver formålet med indberetningen som diskret overvågning eller målrettet kontrol (Schengenkonventionen) eller diskret kontrol eller målrettet kontrol (Rådets afgørelse).

Den undersøgelse i forbindelse med artikel 99, som Den Fælles Tilsynsmyndighed foretog, viste også tydeligt, at visse Schengenstaters nationale lovgivning ikke giver de kompetente myndigheder mulighed for at foretage målrettet kontrol, mens der i nogle stater kræves en dommerkendelse².

I betragtning af den foreslåede brug af disse indberetninger til at nægte voldelige uromagere adgang til visse arrangementer, hvilket kan omfatte anholdelse og frihedsberøvelse, konkluderede Den Fælles Tilsynsmyndighed, at denne brug af artikel 99 vil være i modstrid med formålet som defineret i Schengenkonventionen og Rådets afgørelse. Dette og den konklusion, at der ikke ser ud til at være nogen realistisk forbindelse mellem voldelige uromagere og den kategori af personer, der er defineret i Schengenkonventionen og Rådets afgørelse, betyder, at den foreslåede brug ikke er i overensstemmelse med retsgrundlaget og derfor er ulovlig.

¹ Rådets afgørelse om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II)

² Rapport fra Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen om en undersøgelse af brugen af artikel 99-indberetninger i Schengeninformationssystemet, SCHAC 2501/08, 18. januar 2008, Bruxelles.

5. DE REGISTREREDES RETTIGHEDER

Hvad angår de registreredes rettigheder går systemet i Schengenkonventionen ud på, at de registrerede skal kunne udøve deres rettigheder i en hvilken som helst Schengenstat.

Ifølge artikel 115, stk. 3, i Schengenkonventionen har Den Fælles Tilsynsmyndighed ligeledes kompetence til at undersøge de anvendelses- eller fortolkningsproblemer, der måtte opstå under driften af Schengeninformationssystemet, til at undersøge problemer i forbindelse med de nationale tilsynsmyndigheders uafhængige kontrol eller udøvelsen af deres ret til at få adgang til systemet, og til at udarbejde harmoniserede forslag til fælles løsninger af problemer.

Det skal understreges, at afsnit IV, kapitel 3, i Schengenkonventionen omhandler beskyttelse og sikring af personoplysninger i Schengeninformationssystemet. Dette kapitel beskriver SIS-staternes forpligtelser og de registreredes rettigheder. Artikel 115 introducerer Den Fælles Tilsynsmyndighed og beskriver dennes opgaver og beføjelser. Artiklen giver ikke Den Fælles Tilsynsmyndighed kompetence eller beføjelser til at gribe ind i konflikter mellem stater i konkrete sager.

Hvis Den Fælles Tilsynsmyndighed imidlertid bliver opmærksom på en sag, hvor fortolkningen af Schengenkonventionen kræver en afklaring eller et harmoniseret forslag, har Tilsynsmyndigheden beføjelse til at afgive udtalelse.

Den Fælles Tilsynsmyndighed modtog den 17. august 2005 en anmodning fra den juridiske repræsentant for hr. X, en tredjelandstatsborger. Den Fælles Tilsynsmyndighed blev anmodet om at gøre, hvad den kunne, angående en fransk artikel 96-indberetning og den østrigske databeskyttelsesmyndigheds afgørelse om, at indberetningen skulle slettes. Artikel 96-indberetningen var blevet optaget af Frankrig, der nægtede hr. X adgang til Schengenområdet; på grundlag af denne indberetning afslog de østrigske myndigheder at give hr. X visum. Repræsentanten anmodede om adgang til de behandlede oplysninger og blev af Østrigs Indenrigsministerium informeret om, at der fandtes en artikel 96-indberetning, som var optaget af de franske myndigheder. Hr. X's repræsentant indledte gennem en fransk advokat en procedure over for den franske databeskyttelsesmyndighed (CNIL) for at få oplysningerne slettet. Denne procedure førte ikke til, at oplysningerne blev slettet. Hr. X's repræsentant indledte herefter en procedure over for Frankrigs Indenrigsministerium gennem den østrigske databeskyttelseskommission. Ved afgørelse af 7. juni 2005 erklærede den østrigske databeskyttelseskommission klagen for gyldig og beordrede indberetningen slettet inden tre uger. Indberetningen skulle altså have været slettet den 12. juli 2005. De franske myndigheder slettede ikke indberetningen. Hr. X's repræsentant anmodede herefter Den Fælles Tilsynsmyndighed om at gribe ind i denne sag.

Den Fælles Tilsynsmyndighed bemærkede i den konkrete sag, at der var sammenfald af to forskellige procedurer: en i Østrig, der resulterede i den østrigske databeskyttelseskommissions afgørelse, og en i Frankrig i Conseil d'Etat, der vedrørte Frankrigs Indenrigsministeriums afslag på hr. X's anmodning om rettelse eller sletning af indberetningen. I betragtning af den specifikke karakter af denne sag forelagde Den Fælles Tilsynsmyndighed sin fortolkning af artikel 111 for alle parterne.

Hvad angår de fremtidige retlige rammer for SIS II med hensyn til de registreredes rettigheder er der blevet indsat positive nye bestemmelser i disse rammer i forhold til Schengenkonventionen. For det første har tredjelandstatsborgere, som er omfattet af en indberetning i medfør af forordning (EF) nr. 1987/2006, ret til information ifølge artikel 42 i denne forordning. Rådets afgørelse 2007/533/RIA og forordning (EF) nr. 1987/2006 lægger et større ansvar over på Schengenstaterne, idet de forpligter dem til (artikel 58 og 41), i tilfælde af en persons ansøgning om indsigt i eller rettelse eller sletning af oplysninger, at informere den berørte person snarest muligt og under ingen omstændigheder senere end 60 dage fra den dato, hvor vedkommende ansøger om indsigt, eller tidligere, hvis der er fastsat en kortere frist i national lovgivning.

Det vigtige er, at både Rådets afgørelse og forordningen giver staterne pligt til at informere personer om, hvordan der følges op på udøvelsen af deres ret til rettelse og sletning, hvilket skal ske snarest muligt og under ingen omstændigheder senere end tre måneder fra den dato, hvor de ansøger om rettelse eller sletning, eller tidligere, hvis der er fastsat en kortere frist i national lovgivning. Denne ret er af yderst stor betydning for den registrerede, der hurtigt kan finde ud af, hvilke personoplysninger om vedkommende der behandles i systemet.

6. FREMTIDEN FOR DET FÆLLES TILSYN

Anvendelsen af Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (Rådets afgørelse) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006 af 20. december 2006 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (forordningen) vil medføre nye ændringer i den fremtidige fælles tilsynsramme for SIS II. Det er også vigtigt, at det nye samordnede tilsyn ikke mindsker det tilsynsniveau, der er fastsat i Schengenkonventionen. Ifølge artikel 61 i Rådets afgørelse skal Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse kontrollere, at forvaltningsmyndighedens behandling af personoplysninger sker i overensstemmelse med afgørelsen. De opgaver og beføjelser, der er omhandlet i artikel 46 og 47 i forordning (EF) nr. 45/2001, finder tilsvarende anvendelse. Artikel 62 i Rådets afgørelse skaber en ny retlig ramme for samordning mellem de nationale tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, der hver især handler inden for deres respektive beføjelser; de skal samarbejde aktivt inden for rammerne af deres ansvarsområder og sikre samordnet tilsyn med SIS II. Der findes lignende bestemmelser i forordningen. Indholdet af det fremtidige samarbejde vil være som følger: de nationale tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, der hver især handler inden for deres respektive beføjelser, skal udveksle relevante oplysninger, bistå hinanden med at gennemføre audit og inspektioner, undersøge vanskeligheder med fortolkningen eller anvendelsen af Rådets afgørelse (forordningen), undersøge problemer med udøvelsen af uafhængigt tilsyn eller i forbindelse med udøvelsen af den registreredes rettigheder, udarbejde harmoniserede forslag til fælles løsninger på eventuelle problemer og fremme bevidstheden om databeskyttelsesrettigheder alt efter behov.

De nationale tilsynsmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse skal med dette formål mødes mindst to gange om året. Forretningsordenen skal vedtages på det første møde. De øvrige arbejdsmetoder skal udvikles i fællesskab efter behov. Der skal sendes en fælles aktivitetsrapport til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og forvaltningsmyndigheden hvert andet år. Den fælles tilsynsordning og dens infrastruktur som fastsat i artikel 115 i Schengenkonventionen vil derfor blive ændret til den nye samarbejdsramme. Det er værd at nævne, at ifølge artikel 44 i forordningen skal den eller de myndigheder, der er udpeget i hver medlemsstat, og som har de beføjelser, der er omhandlet i artikel 28 i direktiv 95/46/EF, uafhængigt overvåge lovligheden af behandlingen af SIS II-personoplysninger på deres område og overførslen heraf fra deres område, samt udveksling og yderligere behandling af supplerende oplysninger. Dette betyder, at de nationale

databeskyttelsesmyndigheder vil få bredere beføjelser sammenlignet med artikel 114 i Schengenkonventionen.

Artikel 63 i Rådets afgørelse indeholder bestemmelser for databeskyttelse i overgangsperioden, idet det fastsættes, at såfremt Kommissionen i overgangsperioden delegerer sit ansvar til et andet organ eller andre organer i medfør af artikel 15, stk. 4, skal den sikre, at Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse har ret til og mulighed for at udføre sine opgaver, herunder mulighed for at udføre kontrol på stedet eller udøve enhver anden beføjelse, der er tillagt Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse ved artikel 47 i forordning (EF) nr. 45/2001.

Der er dog stadig et spørgsmål med hensyn databeskyttelsesgarantierne i migreringsfasen fra SIS 1+ til SIS II til den fælles tilsynsordning. Hvad er de seneste udfordringer for det fælles tilsyn? En gnidningsløs migrering af oplysninger fra SIS 1+ til SIS II og en gnidningsløs overgang fra Den Fælles Tilsynsmyndighed til det samordnede tilsyn? Den 30. juni 2008 arrangerede Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender en rundbordsdiskussion om frihed og sikkerhed i forbindelse med den integrerede forvaltning af EU-grænserne, hvor et af møderne drejede sig om, hvilke virkninger migreringen fra SIS 1+ til SIS II har for databeskyttelsen. Formanden for Den Fælles Tilsynsmyndighed og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse var indbudt til at bidrage til diskussionen og fremsætte deres synspunkter i denne sag. Begge gav udtryk for den samme holdning, nemlig at der ikke vil blive nogen overlapning mellem de to tilsynsorganers kompetenceområder. Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse havde tillid til, at der bliver en smidig overgang i det faktiske tilsyn med systemet; migreringsfasen giver lejlighed til at indlede dette "partnerskab".

Begge talere bekræftede, at de tror på et vellykket samordnet tilsyn med systemet i overgangsperioden som forberedelse til det faktiske fælles tilsyn med systemet. Med henblik på den fremtidige ramme for det samordnede tilsyn er det på sin plads at udtrykke påskønnelse og anerkendelse af vigtigheden og betydningen af det arbejde, Den Fælles Tilsynsmyndighed for Schengen har udført. Årene med et kraftigt engagement og hårdt arbejde, hvor der blev opbygget erfaringer, viden og tillid til Tilsynsmyndighedens kompetence, vil være af fundamental betydning for det fremtidige arbejde, der skal udføres af de nationale tilsynsmyndigheder sammen med Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Vanskelighederne ved at føre tilsyn med så komplekse databaser som SIS II vil naturligvis kræve mere tid og flere bestræbelser for at bevise effektiviteten af et sådant samordnet tilsyn. Der er ingen tvivl om, at tilsynet også i fremtiden vil fortsætte med at være vellykket og drage fordel af de erfaringer og den viden, som Den Fælles Tilsynsmyndighed har opbygget.

7. MEDLEMMER AF DEN FÆLLES TILSYNSMYNDIGHED FOR SCHENGEN

Formand: Georges de La LOYÈRE

Næstformand: Angelika SCHRIEVER-STEINBERG

<p>ØSTRIG</p> <p>MEDLEMMER Waltraut KOTSCHY Eva SOUHRADA-KIRCHMAYER</p> <p>SUPPLEANT Gregor KÖNIG</p>	<p>BELGIEN</p> <p>MEDLEMMER Willem DEBEUCKELAERÉ Bart DE SCHUTTER</p> <p>SUPPLEANT Priscilla de LOCHT</p>
<p>DEN TJEKKISKE REPUBLIK</p> <p>MEDLEM Ludmila NOVAKOVA</p> <p>SUPPLEANT Miroslava MATOUŠOVÁ</p>	<p>DANMARK</p> <p>MEDLEMMER Lena ANDERSEN Sten HANSEN</p> <p>SUPPLEANTER Jens Harkov HANSEN Ole TERKELSEN</p>
<p>ESTLAND</p> <p>MEDLEM Taago PÄHKEL</p> <p>SUPPLEANT Kaja PUUSEPP</p>	<p>FINLAND</p> <p>MEDLEMMER Reijo AARNIO Elisa KUMPULA</p> <p>SUPPLEANT Heikki HUHTINIEMI</p>
<p>FRANKRIG</p> <p>MEDLEM Georges de La LOYÈRE</p> <p>SUPPLEANT Michel MAZARS</p>	<p>TYSKLAND</p> <p>MEDLEMMER Peter SCHAAR Angelika SCHRIEVER-STEINBERG</p> <p>SUPPLEANTER Wolfgang Von POMMER ESCHE Michael RONELLENFITSCH</p>
<p>GRÆKENLAND</p> <p>MEDLEM Leonidas KOTSALIS</p> <p>SUPPLEANT Maria ALIKAKOU</p>	<p>UNGARN</p> <p>SUPPLEANT Agnes PAJÓ</p>
<p>ISLAND</p> <p>MEDLEMMER Bjorn GEIRSSON Sigrun JOHANNESDOTTIR Thórdur SVEINSSON</p>	<p>ITALIEN</p> <p>MEDLEMMER Giovanni BUTARELLI Vanna PALUMBO</p>

<p>LETLAND</p> <p>MEDLEMMER Signe PLUMINA Aiga BALODE</p>	<p>LITAUEN</p> <p>MEDLEMMER Rita VAITKEVIČIENĖ Neringa KAKTAVIČIŪTĖ-MICKIENĖ</p>
<p>LUXEMBOURG</p> <p>MEDLEMMER Georges WIVENES Pierre WEIMERSKIRCH</p> <p>SUPPLEANT Thierry LALLEMANG</p>	<p>MALTA</p> <p>SUPPLEANT David CAUCHI</p>
<p>NEDERLANDENE</p> <p>MEDLEMMER Jacob KOHNSTAMM Jannette BEUVING</p> <p>SUPPLEANT Laetitia KRÖNER</p>	<p>NORGE</p> <p>MEDLEMMER George APENES Guro SLETTEMARK</p> <p>SUPPLEANT Astrid FLESLAND</p>
<p>POLEN</p> <p>MEDLEM Michał SERZYCKI</p> <p>SUPPLEANT Piotr DROBEK</p>	<p>PORTUGAL</p> <p>MEDLEMMER Luis BARROSO Isabel CERQUEIRA DA CRUZ</p> <p>SUPPLEANT Clara VIEIRA CARDOSO GUERRA</p>
<p>SLOVAKIET</p> <p>MEDLEM Peter LIESKOVSKÝ</p> <p>SUPPLEANT Tomaš MIČO</p>	<p>SLOVENIEN</p> <p>MEDLEMMER Alenka JERŠE Natasa PIRC MUSAR</p> <p>SUPPLEANT Marijan ÈONÈ</p>
<p>SPANIEN</p> <p>MEDLEM Rafael GARCÍA GOZALO</p> <p>SUPPLEANT Marta AGUIRRE CALZADA</p>	<p>SVERIGE</p> <p>MEDLEM Elizabeth WALLIN</p> <p>SUPPLEANT Birgitta ABJÖRNSSON</p>
<p>SCHWEIZ</p> <p>MEDLEMMER Bruno BAERISWYL Jean-Philippe WALTER</p>	

8. OBSERVATØRER I DEN FÆLLES TILSYNSMYNDIGHED FOR SCHENGEN

BULGARIEN Veselin TSELKOV Valentin ENEV	CYPERN Goulla FRANGOU Louiza MARKIDOU
IRLAND Billy HAWKES A. GARDNER A. McCABE	LIECHTENSTEIN Philipp MITTELBERGER
RUMÆNIEN Georgeta BASARABESCU George GRIGORE	DET FORENEDE KONGERIGE David Smith Jane DAWSON